

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโดยการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที และการสอนแบบสาธิตของนักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวงและโรงเรียนบ้านดินแดงสามัคคี โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ระหว่างการสอนตามแนวพหุปัญญาหลักการของ ซี ไอ เอส เอส ที กับการสอนแบบสาธิต 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ระหว่างก่อนและหลังการสอนตามแนวพหุปัญญาหลักการของ ซี ไอ เอส เอส ที 3) เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ระหว่างก่อนและหลังการสอนแบบสาธิต ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 2 ห้อง ห้องเรียนละ 15 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มตัวอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวง ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที จำนวน 9 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวมจำนวน 9 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนดินแดงสามัคคี ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต จำนวน 9 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวมจำนวน 9 ชั่วโมง แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 1 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง ของนักเรียนชั้นอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวงและนักเรียนชั้นอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนดินแดงสามัคคี วิเคราะห์ข้อมูลโดย หาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทดสอบ T –Test dependent Sample สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้ คือ

1. ความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวงที่เรียนรู้ตามแนวพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที สูงกว่า นักเรียนชั้นอนุบาลที่ 2 โรงเรียนบ้านดินแดงสามัคคีที่เรียนรู้แบบสาธิต

2. ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวงที่เรียนรู้ตามแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. ความคิดสร้างสรรค์นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดินแดงสามัคคีที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นปฐมวัยโดยการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที และการสอนแบบสาธิต สามารถนำไปสู่ผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวงที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที สูงกว่าความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนดินแดงสามัคคีที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าผู้เรียนที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที มีความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะอยู่ในเกณฑ์ดี มีความสามารถในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะได้อย่างคล่องแคล่ว เนื่องจากแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะ ของนักเรียนที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ จึงสามารถสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและเหมาะสมต่อการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะ ของผู้เรียนที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบไปด้วยการสร้างจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ และขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะที่ถูกต้อง มีการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที เป็นขั้นตอนอย่างชัดเจน เพื่อสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลิน และมีความกระตือรือร้นที่จะสร้างสรรค์งานศิลปะด้วยตนเอง แรงจูงใจนี้จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ มีสมาธิ และมีทักษะในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการของ อิริคสัน วัย 3-6 ปี เป็นระยะที่เด็กมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ถ้าเด็กได้รับการสนับสนุนให้มีส่วนร่วมในการคิดและทำกิจกรรมต่างๆ อย่างเสรีจะทำให้เด็กพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ในทางตรงข้ามหากพวกเขาถูกจำกัด ควบคุมการคิดและการกระทำเด็กจะรู้สึกอายและไม่กล้าที่จะคิดทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง ซึ่งจะมีผลเสียต่อพัฒนาการในขั้นต่อไป ริชาร์ด (Richard and Norman, 1977, pp. 199-202 อ้างถึงใน เพียงจิต โรจน์ศุภรัตน์, 2531, หน้า 3) ความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะ

ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านคอนหลวง ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญา หลักการซี ไอ เอส เอส ที่ สูงกว่า วิธีการสอนแบบสาธิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิรุณ ตั้งเจริญ และคณะ (2543, บทคัดย่อ) ได้ทำรายงานการวิจัยเรื่อง รูปแบบการจัดการศึกษา สำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านทัศนศิลป์ กรณีศึกษา : โรงเรียนไพท อุดมศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รายงานการวิจัย รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านทัศนศิลป์ เป็นโครงการวิจัยเพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านทัศนศิลป์ศึกษาและกำหนดสมมุติฐานตามแนวคิด ซี ไอ เอส เอส ที่ ซึ่งเชื่อว่าการสร้างสรรค์กิจกรรมศิลปะเด็ก เพื่อพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านทัศนศิลป์ให้สามารถพัฒนาได้เต็มศักยภาพเพื่อสร้างสรรค์ศิลปะร่วมสมัยปัจจุบัน ทั้งศิลปะสมัยใหม่ (modern art) และ ศิลปะหลังสมัยใหม่ (post- modern art) จำเป็นจะต้องพัฒนากิจกรรมให้แสดงความคิดสร้างสรรค์ (creativity) จินตนาการ (imagination) ความรู้สึกสัมผัส (sensibility) การจัดระบบภาพ (systematization) และการพัฒนารูปทรง (transformation) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พัชรี ดิอินทร์ (2548, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการศึกษาการแสดงออกทางศิลปะ โดยการวาดภาพระบายสีของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ใน โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตทวีวัฒนา ผลการวิจัยพบว่า (1) ความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงออกทางศิลปะ โดยการวาดภาพระบายสี เกี่ยวกับภาพคน ภาพ สัตว์ และภาพอิสระ จำแนกตามเพศและ โรงเรียน พบว่า (1.1) เพศของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับ การแสดงออกทางศิลปะ โดยการวาดภาพระบายสี ภาพคน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (1.2) เพศของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการแสดงออกทางศิลปะ โดยการวาดภาพระบายสี ภาพ สัตว์ และภาพอิสระ (1.3) โรงเรียนที่นักเรียนอยู่มีความสัมพันธ์กับการแสดงออกทางศิลปะ โดย การวาดภาพ ระบายสี ภาพคน ภาพสัตว์ และภาพอิสระ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) การเปรียบเทียบการแสดงออกทางศิลปะ โดยการวาดภาพระบายสี เกี่ยวกับภาพคน ภาพสัตว์ และ ภาพอิสระ จำแนกตามเพศและ โรงเรียน พบว่า (2.1) การแสดงออกทางศิลปะ โดยการวาดภาพ ระบายสี เกี่ยวกับ ภาพคน ภาพสัตว์ และภาพอิสระ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ.05 เมื่อพิจารณาจากเพศ (2.2) การแสดงออกทางศิลปะ โดยการวาดภาพระบายสี เกี่ยวกับภาพ คน ภาพสัตว์ และภาพอิสระ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 เมื่อพิจารณา จากโรงเรียนที่นักเรียนเรียนอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรนนท์ อัมสกุล (2548, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของครูศิลปะระดับชั้นประถมศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอน ศิลปะตามแนวทางการเรียนรู้มีความสุข โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าครู ศิลปะศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนศิลปะ (ทัศนศิลป์) ตามแนวทางการเรียนรู้มีความสุข ในแต่ละด้าน ดังนี้ (1) ด้านวัตถุประสงค์การสอน ครูศิลปะมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วย

อย่างยิ่งในเรื่องการเรียนรู้อย่างมีความสุขโดยการให้ความอิสระในการแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ตามความถนัดของตนเอง (2) ด้านสาระการเรียนรู้ ครูศิลปะมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยในเรื่องการเรียนรู้อย่างมีความสุขด้วยการจัดกิจกรรมเพื่อขยายประสบการณ์ในการเรียนรู้และพัฒนาความคิดสร้างสรรค์โดยส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้ค้นคว้าและแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน (3) ด้านการจัดการเรียนการสอน ครูศิลปะมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่งในเรื่องให้ผู้เรียนได้ทำงานอย่างมีความสุข โดยเปิดโอกาสการเรียนรู้ศิลปะ(ทัศนศิลป์)จากสิ่งแวดล้อมธรรมชาตินอกห้องเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรักธรรมชาติ (4) ด้านสิ่งแวดล้อมและสิ่งแวดล้อมการเรียนการสอน ครูศิลปะมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยในเรื่องการสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ให้เกิดความสุข เกิดความรู้สึที่ดี จิตใจที่สงบผ่อนคลาย (5) ด้านการประเมินผลการเรียน ครูศิลปะมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่งในเรื่องการประเมินพฤติกรรมทางสังคมของผู้เรียนในบทบาทและความร่วมมือกับผู้อื่นอย่างมีน้ำใจในการทำกิจกรรมศิลปะ (ทัศนศิลป์) อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญญา พัชรปิยะกุล (2548, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาทัศนคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต่อการใช้การสอนแบบ ซี ไอ เอส เอส ที่ การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาทัศนคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต่อการใช้ การสอนแบบ ซี ไอ เอส เอส ที่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ผลการวิจัยพบว่า หลังจากนักเรียนเรียนโดยใช้แนวคิดการสอนแบบ ซี ไอ เอส เอส ที่ นักเรียน มีทัศนคติต่อการสอนแบบ ซี ไอ เอส เอส ที่ ด้านความรู้ ความรู้สึก ด้านแนวโน้มที่จะแสดง พฤติกรรมและทัศนคติโดยรวม อยู่ในระดับดี ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 3.93, 3.72, 3.53 และ 3.73 ตามลำดับซึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ วันทนีย์ รัตนบุรี (2550, หน้า 142) ได้จัดทำคู่มือการจัดกิจกรรมศิลปะ โรงเรียนอนุบาลบ้านวังทอง ตามคิดหลักของ ซี ไอ เอส เอส ที่ เพื่อพัฒนาความสามารถทางศิลปะ 5 องค์ประกอบ คือ 1) ความสามารถด้านความคิดสร้างสรรค์ 2) ความสามารถด้านจินตนาการ 3) ความสามารถด้านการรู้สัมผัสจากการรับรู้ 4) ความสามารถด้านการจัดระบบภาพ 5) ความสามารถ ด้านการปรับเปลี่ยนรูปทรง (1) วัตถุประสงค์การจัดกิจกรรมศิลปะ (1.1) เพื่อให้ครูใช้เป็นแนวทาง ในการจัดกิจกรรมศิลปะ (1.2) เพื่อให้ผู้บริหารหรือบุคลากรพัฒนาวิชาการใช้เป็นแนวทางควบคุม กำกับติดตาม การจัดกิจกรรมศิลปะของครู (2) การดำเนินการการจัดทำคู่มือ การการจัดทำคู่มือการจัด กิจกรรมศิลปะ โรงเรียนอนุบาลบ้านวังทอง ตามแนวคิดหลักของ ซี ไอ เอส เอส ที่ ได้ดำเนินการ โดยการศึกษาแนวทางในการจัดทำคู่มือจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากนั้นดำเนินการจัดทำ คู่มือและพัฒนาคู่มือโดยการจัดทำโครงร่างคู่มือนำเสนอคณะกรรมการควบคุมสารนิพนธ์และ ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ความถูกต้อง ความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหา รูปแบบ เกณฑ์การพิจารณา

ผลงาน เมื่อได้คู่มือที่มีความสมบูรณ์ทุกด้าน แล้วจึงนำคู่มือดังกล่าว ไปดำเนินการให้ตัวแทนผู้ใช้ คู่มือตรวจสอบความเป็นไปได้ ซึ่งผลการประเมิน อยู่ในระดับดีมาก เมื่อกระบวนการดังกล่าวมีความสมบูรณ์ เนื้อหาครอบคลุมทุกด้าน จึงนำมาจัดทำคู่มือฉบับสมบูรณ์ (3) ผลการจัดทำคู่มือการจัดกิจกรรมศิลปะ โรงเรียนอนุบาลวังทอง ตามแนวคิดหลักของ ซี ไอ เอส เอส ที โดยผ่านการนำคู่มือให้ครูผู้ปฏิบัติได้ทดลองนำไปใช้ จากเกณฑ์การประเมินผลงาน ผู้เรียนมีพัฒนาการใน 5 องค์ประกอบด้านศิลปะอยู่ในระดับดีมาก

2. ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านดอนหลวง ที่เรียนรู้ โดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากแบบแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงและประเมินค่าความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับพฤติกรรมชี้วัดด้านความคิดสร้างสรรค์ จึงได้เครื่องมือในการวัดความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะที่เหมาะสมต่อการวัดและประเมินผล จากผลการทดลองดังกล่าว แสดงว่าผู้เรียนที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที มีผลความคิดสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และผู้เรียนมีการตอบสนองต่อการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที ในทางบวก จึงก่อให้เกิดแรงจูงใจใน มีความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างผลงานศิลปะกับวิธีการสอนแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ และไม่รู้สึกลำบากหนำยในการศิลปะ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรวัดน์ พิระสันต์ (2547, บทคัดย่อ) ได้ศึกษารายงานการวิจัย เรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้านทัศนศิลป์ โดยระบบ CISST: กรณีศึกษาภาคเหนือตอนล่าง สำหรับงานวิจัยเรื่องนี้ มุ่งตรวจสอบการสร้างสรรคศิลปะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์ โดยการกำหนดกิจกรรมทางด้านทัศนศิลป์ ให้เด็กที่มีความสนใจทางด้านทัศนศิลป์ได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อตรวจสอบว่าสมมุติฐานแนวคิดเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถดังกล่าวมีความสอดคล้องกับการสร้างสรรค์กิจกรรมทัศนศิลป์หรือไม่อย่างไร จากข้อมูลดังกล่าวสามารถอภิปรายสรุปได้ว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านทัศนศิลป์ ตามสมมุติฐาน ซี ไอ เอส เอส ที มีผลการเรียนรู้สูงมาก ศักยภาพในการสร้างสรรค์กิจกรรมดังกล่าว สอดคล้องกับการสร้างสรรค์ทัศนศิลป์ร่วมสมัย ทั้งศิลปะสมัยใหม่ (Modern Art) และศิลปะหลังสมัยใหม่ (Post-modern Art) ศักยภาพในการสร้างสรรค์กิจกรรมระดับคุณภาพดีเยี่ยมตามแนวคิด ซี ไอ เอส เอส ที มีความสัมพันธ์กับศักยภาพการเรียนรู้ระดับสูงมาก หรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า ความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ ความรู้สึกสัมผัส การจัดระบบภาพ และการพัฒนารูปทรง จากกิจกรรมศิลปะ (ตามสมมุติฐาน ซี ไอ เอส เอส ที) สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ศักยภาพในการเรียน

อาจเป็นแรงผลักดันในการสร้างสรรค์ศิลปะ หรือการสร้างสรรค์ศิลปะ หรือการสร้างสรรค์ศิลปะ (ตามสมมุติฐาน ซี ไอ เอส เอส ที) เป็นแรงผลักดันในการเรียน หรือปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

3. ความคิดสร้างสรรค์ของงานศิลปะ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนคินแดงสามัคคี ที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต ก่อนเรียนและหลังเรียน ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงและประเมินค่าความสอดคล้อง ระหว่างแบบทดสอบกับพฤติกรรมชีวิตด้านความคิดสร้างสรรค์ จึงได้เครื่องมือในการวัดความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะที่เหมาะสมต่อการวัดและประเมินผล จากผลการทดลองดังกล่าว แสดงว่าผู้เรียนที่เรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบสาธิต มีความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะ ก่อนเรียน และ หลังเรียน ไม่แตกต่างกัน เพราะว่าผู้เรียนไม่มีการตอบสนองต่อการจัดการเรียนรู้แบบสาธิตในทางบวก จึงไม่ก่อให้เกิดแรงจูงใจ มีความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างผลงานศิลปะ ระหว่างผู้เรียนศิลปะกับวิธีการสอนแบบสาธิต ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่น้อยลง ไม่มีจินตนาการ ไม่มีความคิดสร้างสรรค์ และรู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียนศิลปะ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รสรินทร์ ชุนแก้ว (2555, บทคัดย่อ) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะสำหรับครูปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการสอนแบบสาธิต ของนักศึกษาสาขาปฐมวัย ชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 พบว่า ก่อนการจัดการเรียนรู้แบบสาธิต โดยเฉลี่ยร้อยละ 21.2 ว่าหลังการจัดการเรียนรู้แบบสาธิต โดยเฉลี่ยร้อยละ 34.2 และมีคะแนนผลสัมฤทธิ์การพัฒนา โดยเฉลี่ยร้อยละ 22.2 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะสำหรับครูปฐมวัยหลังการทดลองมีผลสัมฤทธิ์การสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้และการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ในการจัดการเรียนรู้แบบแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที ที่มีผลต่อความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างสรรค์ผลงานทางศิลปะ ครูควรศึกษาคู่มือการจัดการเรียนรู้ให้เข้าใจ เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมเป็นไปตามขั้นตอนและมีประสิทธิภาพ

1.2 ในการทำแบบฝึกหัดกิจกรรมแต่ละแบบฝึกกิจกรรม ควรตรวจผลงานและแจ้งผลคะแนนให้นักเรียนทราบทันที จะเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน

มากขึ้น และควรร่วมกันอภิปรายถึงผลงานที่มีความคิดสร้างสรรค์ ให้นักเรียนฝึกใช้ความคิดที่มีเหตุผล เป็นการแสดงออกถึงความคิดที่หลากหลาย และการยอมรับซึ่งกันและกัน

1.3 ในการทำแบบฝึกกิจกรรมวัดความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะควรอธิบายขั้นตอนในการวัดความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะแต่ละขั้นตอนที่จะให้นักเรียนทำแบบฝึกกิจกรรม

1.4 การนำเสนอผลงานของนักเรียนควรให้นักเรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนหมุนเวียนกันนำเสนอผลงาน และให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการนำเสนอเพราะจะทำให้ นักเรียนเกิดความมั่นใจและภาคภูมิใจ

1.5 ครูผู้สอนควรให้นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนที่ได้มีรูปแบบของขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที และมีการแสดงผลงานที่ทำได้จริงออกเผยแพร่ เพื่อเป็นการแสดงความสำเร็จในการปฏิบัติจริงของการเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

2.1 ควรนำการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที ไปใช้วิจัยในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ในช่วงชั้นอื่นๆ

2.2 ควรศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที ในรายวิชาอื่นๆ

2.3 ควรศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที ที่มีต่อตัวแปรด้านอื่นๆ เช่น เจตคติต่อการเรียน ความคงทนในการเรียนรู้ เป็นต้น

2.4 ควรศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้รูปแบบพหุปัญญาหลักการ ซี ไอ เอส เอส ที กับวิธีการเรียนรู้แบบอื่นๆ ที่มีผลต่อความสามารถในการสร้างสรรค์งานศิลปะและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ